

Проект „Фантастично читалище“

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Наука и техника за младежта“

1954 г.

София, 2014

Библиография

[Бързорастящ корал](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Юрий Новоселцев. Превод от руски. Списание „Наука и техника за младежта“, брой 11 от 1954 г.

[Бързорастящ корал](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Юрий Новоселцев. Превод от руски. Списание „Наука и техника за младежта“, брой 12 от 1954 г.

Бързорастящ корал

Научно-фантастичен разказ

Юрий Новоселцев

Яхтата на Хенри Еддер се връщаше в Амазонка по един от нейните най-диви притоци. Построена специално за плаване по река, лека, с изящни бели надстройки, тя почти безшумно пълзеше по кафявата като кафе вода. Имаше места, където короните на гигантските дървета, хаотично оплетени от лиани, се съединяваха. Там яхтата минаваше през зеления здрач във влажния, изпълнен с душни изпарения въздух.

Зад кърмата на равни разпръскващи се потоци бягаше водата, която двата мощни водохвъргачи изтласкваха през сплеснатите дюзи.

Сър Хенри седеше в носовия салон и с отвращение гледаше дивото великолепие на обрасналите брегове. Пътуването беше неудачно. Отново от оловния рудник в горното течение на реката се разбягаха съвсем неотдавна доведените работници. Директорът на рудника с виновно разтворени ръце доложи на разгневения господар, че се е разбягала и голяма част от охраната, която не издържала жестоката тропическа треска.

Купувачи на богатия рудник можеше да се намерят отдавна и сър Хенри, решил окончателно да го продаде, със злорадство мислеше за това как с него ще се помъчат новите владетели. Като извика със звънеца прислужника, той заповяда да му донесат шише уиски с лед.

Не измина минута и прислужникът се върна с неголям поднос.

Еддер не успя да вземе запотилото се стъкло с подрънкващи по края парчета лед. Под дъното на яхтата изведнъж се раздаде зловещо скърцане. От резкия тласък слугата заедно с подноса се блъсна в масата. Като разсипа остатъка от уиски, шишето полетя на пода и се разби. Сър Хенри скочи от креслото и яростно викна:

– Що за диващина?! Къде гледа този идиот капитан?!

Яхтата здраво седеше на една плитчина, която се появи на фарватера по най-тайнствен начин. Та нали само преди четири дни дъномерът показваше на това място дълбочина, по-голяма от пет фута.

– Погледнете, сър – с плачещ глас каза капитанът, като показваше лентата с кривата на дълбочините, очертава от дъномера. – Плитчината се появи така внезапно, сякаш самият дявол я построил!

През време на напразните опити да снемат яхтата от плитчината един от матросите забеляза в устието на вливащата се отляво малка рекичка грубовата лодка. Тя стоеше зад гъстата завеса от лиани и едва се поклащаше от вятъра. В лодката, сгърчен на кърмата, седеше човек с широкопола тръстикова шапка и с интерес наблюдаваше безуспешните маневри на яхтата.

По заповед на Еддер спуснаха моторна лодка и скоро докараха до борда на яхтата саморъчната лодка с непознатия, който продължаваше невъзмутимо да седи на кърмата.

Еддер излезе на палубата и раздразнено го попита:

– Село наблизо има ли?

– Защо ви е? – равнодушно запита непознатият човек.

– Да събере хора, за да изтеглят моята яхта от плитчината.

– Хората не ще помогнат нищо. На сутринта и буксирът „Сохайон“ не ще може да смъкне вашата яхта от плитчината.

– Той лъже! – намеси се капитанът. – Плитчината е камениста, дъното не е тресавище, за да ни всмучи в себе си. Ние я опитахме цялата.

Непознатият се разхихика и като прекрачи леко през борда на лодката, тръгна към брега. Водата не достигаше до пояса му. Като се спря до гъстия храсталак, той се изкриви в насмешлива гримаса и извика:

– Умирайте тука! Вие не сте на плитчина, а на рифа Рамона. След седмица вие ще бъдете вече на суша.

Еддер се зачерви и диво закрещя:

– Да се хване мерзавецът! Давам петдесет долара!

Шестима моряци, скачайки право от борда в недълбоката вода, се хвърлиха да гонят човека, който изчезна в храсталаците.

Първият матрос бързо достигна до живата зелена стена, от която стърчаха като кинжали дълги кафяви шипове. Като издраска лицето и ръцете си, той с проклетие се провря през здраво сплетения гъсталак от стебла, листа и шипове и изправяйки се, неволно ахна от изумление.

Пред него, навътре в гората, като правеше плавен завой, лежеше широк каменен път. По него, влажно блестяйки под слънцето, на тънък слой бавно струеше жълтеникава вода. Като стъпваха внимателно, матросите излязоха на тайнствения път.

Матросите вървяха напред, поглеждайки предпазливо встрани. В такъв пуцинак не можеш изведнъж да различиш всред трептящата

пъстрота на слънчевата светлина пъстрата кожа на готовата да се хвърли гигантска котка-ягуар.

На едно сухо място на пътя един от матросите приклепна и като зачовърка камъка с ножа си, изумено възкликна:

– Стойте; момчета! Това не е път, а река. Да ме порази мадоната и трите дявола! Ние вървим по река, в която от край до край е израснал корал.

Като че в отговор на възклицанието, заставяйки всички изплашено да потреперят, из храстите се раздаде гръмлив, пълен с диво злорадство смях.

– Лъв... – в страх прошепна най-младият матрос.

– Не, лъвът не реве така – поклати глава по-старият матрос. – Това е глас на човек, може би луд, но човек. Да вървим нататък.

Скоро пътят-река се раздвои. Докато спореха по кой път да се движат, отново, вече съвсем наблизо, се раздаде зловещо кискане. То идваше някъде отгоре.

Матросите свърнаха встрани от пътя, като изплашиха стадо маймуни, които със силен рев се хвърлиха по корените на дърветата в дълбочината на горичката. Направили още няколко крачки, матросите се оказаха в подножието на три огромни дървета, оплетени от лиани. Откъм върха, през гъстия листак, отчетливо се носеше злорад старчески присмех. На един от стволите висеше изплетена от лиани стълба. Младият матрос прибяга по нея до клоните и с вик на ужас слезе обратно. На върха той се сблъска с един озъбен лъв, показал между листата своята ръждивокафява, черна глава.

Никой вече не се осмели да се катери по дървото. Но зад група палми матросите забелязаха на обраслия с шубраци стръмен хълм стара постройка, обградена с полуразрушени огради. Хващайки се за храстите, хората се изкачиха на хълма и видяха вехта дървена къща с десетина квадратни прозорци по наклонената на една страна фасада. По ъглите на къщата стояха четири изкусно направени чучела на ягуари. Още две чучела стояха до вратата, също като че пазят входа.

Вратата не беше заключена. В голямата прашна стая нямаше никой. На големи маси стоеше пращен лабораторен инвентар, някакви прибори, до които, види се, отдавна вече никой не се е докосвал. В шкафовете, без вратички, бяха натъркаляни камъни, колби и купчина разбити лабораторни съдове. В съседната неголяма стая на стената стояха правоъгълни баки от пластмаса, а в далечния ъгъл се виждаше, покрит с парцали, железен креват и маса с остатъци от храна. На полиците, които заемаха цялата задна стена на стаята, в големи стъклени буркани се виждаха чудновати клонки корали.

Подир матросите в стаята, като се смееше, влезе все същият непознат с тръстиковата шапка. Хвърляйки шапката на кревата, като смръщи в хитра усмивка кафявото си старческо лице, той каза:

– Вие ме гоните, а аз сам дойдох. Приветствувам ви затова, че посетихте стария Хосе Рамон в неговия дом.

– Защо около дома ви стоят тези чучела? – любопитствува младият матрос.

– Чучелата? За да не безобразничат маймуните в къщи. Те бродят тук на стада. А където има лъв или ягуар, там те и носа си

няма да покажат. У мене и на дърветата има чучела. Аз живея тук по милостта на компанията на Еддер четиринадесет години... поне такава охрана ми е нужна.

– Какво правите вие тука?

– Просто живея! Компанията на Еддер доведе тук хиляди работници да добиват каучук от дивите дървета. Войната с Германия свърши и нас ни хвърлиха тука. Зад хълма има гробище – седемстотин кръста. Малария, дявол да го вземе! Триста човека тръгнаха пеш през джунглите към океана. Разбира се, не достигна ни един. Остана при живите, за да отмъсти за всички мъртви, един човек – великият биолог Хосе Рамон. Виждате ли тези корали в бурканите? Пред вас е чудото на науката. Пресноводни корали! Разбирате ли? Те се разрастват като раков оток! И Еддер, и другите негодници ще тракат зъби от малария както хилядата мои другари.

Матросите стояха слисани, а полубезумният старец, размахвайки жилестите си ръце, викаше:

– Коритото на реката ще се изпълни с моите корали! Целият този район ще се превърне в грамадно блато... Нека и Еддер да узнае тогава какво нещо е тропическа малария. От всеки килограм калций, който носи водата на реката, деветстотин и деветдесет грама ще погълнат моите корали!

Накрая старецът се умори и падна на леглото. Старшият матрос пристъпи към него и мрачно каза:

– Станете! Заповядано е да ви заведе на яхтата.

Рамон вдигна глава от купчината парцали и яростно извика:

– Отивайте по дявола! Тука аз съм господар!

Матросите, като си смигнаха, се нахвърлиха върху него, вързаха го и го понесоха. учудвайки се на лекотата на старческото тяло.

Когато те се прибраха на яхтата, водата около нея беше станала още по-малко. Дъното сякаш се повдигаше от кафявите речни дълбочини. Един от матросите, добрал се до края на плитчината, отчупи и донесе на Еддер чудновато клонче корал.

Сър Хенри заповяда да развържат пленника и мълчейки, седна на дивана в салона, като поглеждаше в съсредоточено размишление ту Рамон, сгърчил се в широкото кресло, ту синьосивото тумбесто парче корал. Накрая той попита:

– Как заставихте тази морска дяволия да расте в реката?

Рамон мълчеше. Еддер отново запита:

– И бързо ли расте?

– Сами ще узнаете – без да скрива злорадството си, отговори старецът. – По бившата река вие ще си отидете оттук пеш.

– А може ли да спре растенето на тая гадост?

– Ако искам, ще го спра.

– По какъв начин?

Рамон закри очи и уморено произнесе:

– Провалете се в ада!

Еддер почервеня, но бързо се овладя и с тих, пълен с фалшивост мазен глас започна:

– По всичко се вижда, че вие сте изпитали немалко мъки. Но упоритият труд винаги довежда до успех. Давам хиляда долара за способа за развъждане на коралите и сто хиляди за средството да се спре техният растеж.

– Вие сте мошеник – беззлобно отвърна Рамон. – Един път аз вече попаднах във вашата въдица, когато ни докараха тук да добиваме каучук. – Старецът хитро присви очи и понижи глас. – Моите записки се пазят от ягуари и лъвове и вие никога няма да ги получите.

Сър Хенри със скръб произнесе:

– От каучука аз претърпях грамадни загуби. Войната се свърши много бързо. Докато тук се разгърнат работите, съветските армии вече нахлуваха в Берлин. Хайде да станем приятели, да забравим нашите общи неуспехи. Сега ще ни донесат обеда, а после ще поговорим приятелски.

Не беше по силите на стареца да се откаже от обед в чисти чинии, за което мечтаеше петнадесет години, но той категорически отказа да продаде на Еддер своето откритие. Сър Хенри, променил решението си, особено не настояваше.

Старецът се спусна зад борда на яхтата върху кораловата плитчина и тръгна бавно към брега. Като разтвори лианите, той помахаша с тръстиковата шапка и изчезна.

Еддер посочи с глава подире му и късо каза на боцмана:

– Време е, Джеймс!

Боцманът се плъзна от борда и изчезна в храсталаците. Еддер отиде в носовия салон, бавно запуши светла „манила“ и седна до широкия прозорец, обърнат към левия бряг.

Далеч се чуха два пистолетни изстрела. Еддер се усмихна и хвърли в пепелницата от оникс угарката от цигарата.

Боцманът се яви чак вечерта. Оставяйки на шарения линолеум влажни следи от босите си крака, той пристъпи до масата и сложи на нея пакет грубовато, но акуратно подвързани ръкописи.

Еддер доволно каза:

– Юнак си, Джеймс. Ето ти хиляда долара. Ти ги спечели.

В самото начало на разлива на десните притоци на Амазонка бавно покачващата се вода сне яхтата от кораловата плитчина, която беше убита от медните и арсеникови соли. С петнадесетвъзлов ход яхтата се движеше надолу по течението и след три денонощия излезе на простор във величавата река, разляла се на петдесет километра.

Зад яхтата в Амазонка плуваха, увлечени от течението, хиляди отровени риби.

Хенри Еддер беше много доволен от пътуването. Тайната на бързо растящия корал струваше милиони долари. В помощник-капитанската каюта седяха стъкленици с клонки от тоя удивителен полип. Те гладуваха, погълнали от налятата в стъклениците вода всички калций и органически вещества. Но само да пуснеш такава клонка във водата на коя и да е река, тежко на околното население!

Любувайки се на черносинята шир на Амазонка, Еддер се мъчеше да си представи могъщата Волга и нейните притоци, водите на които, излезли от обраслото с корали русло, се разливат на стотици километри, потопявайки цели области. А коралът все повече пълзи, следвайки водата. Буренаци от каменни храсти задържат водата, като образуват безкрайни блата. Да, този корал ще бъде далеч по-ефикасен от всички средства, с които са разполагали когато и да било диверсантите!

* * *

От Москва до Горки по Ока пътуваше великолепен параход с чуждестранни туристи. Малък дебел австралиец, който почти не напущаше терасата на парахода, разсмиваше всички със своите шеги.

(Краят в следващия брой)

¹ Фарватер — най-дълбокото място по речния път. (Б. р.)

Бързорастящ корал

Научно-фантастичен разказ

Юрий Новоселцев

(Продължение от бр. 11)

Само понякога той, тайнствено подмигвайки, казваше на своя случаен спътник по каюта:

– Дайте ми ключа, отивам да се лекувам.

Всички със смях гледаха след него забавната му кривокрака фигурка. Пасажерите вече знаеха, че това лекарство е неголяма чашка явайски ром. Знаеха пасажерите и това, че австралиецаът е океанолог и е донесъл подарък на Московския университет за гигантския аквариум чудесна колекция от разноцветни живи корали от тропическите морета. Тази колекция той донесе в големи съдове от органическо стъкло.

– След хиляда години – каза той на студентите от университета, като поглеждаше добродушно кръглото си коремче – тук у вас ще порасне цял риф. Тези корали растат четири сантиметра на година.

– Не може ли по-бързо? – смееха се студентите. – Много дълго ще се наложи да чакаме.

– Науката тука е безсилна – с шеговито огорчение отговори океанологът, – коралите са повече от шест хиляди вида, но всички те растат много бавно.

След като се спущаше в каютата и изпиваше своята „лечебна“ чашка, австралиецаът редовно хвърляше през прозорчето във

водата неголяма влажна топка книга; може би това беше книжна салфетка, с която той си изтриваше устата.

* * *

Две недели след минаването на туристическия параход влекачът Коломна, който теглеше три тежко натоварени шлепове, се натъкна в най-дълбоката част на реката под Рязан на неизвестно откъде появила се камениста плитчина. Предният шлеп поради пълния ход отскочи върху плитчината и застана високо над водата. На носовата му част се откри широка дупка.

Специален отряд след няколко часа сне шлепа. Водолазите, които завариха под водата повредената носова част, обследваха тайнствената плитчина и откъснаха парче бързо разклоняващ се корал.

Участъковият началник на пътя заповяда да се взриви плитчината. Взривът разхвърли кораловите парчета на всички страни.

Група сътрудници от Академията на науките пристигна след три дни. През това време грамадната колония от полипи така се разрасна, че движението на корабите трябваше да се преустанови.

Стоящата недалече от пристанище Шилово изследователска група на управлението на пътя първа разгърна широка борба с коралите. Началникът на групата Анисимов – опитен инженер, получи от близките колхози няколко тона хексахлоран. Хексахлоранът – това е страшна отрова за много насекоми, вредители на растенията. В същото време той е съвършено безвреден за хората и животните. Опитите показаха, че хексахлоранът е безвреден и за рибите.

От моста в реката изляха няколко бъчви разтвор, но се оказа, че за тайнствените коралови полипи хексахлоранът е безвреден.

Тогава Анисимов реши да предприеме друго средство.

– Ще ги унищожим с електрически ток.

Към брега опънаха временен кабел. В живата коралова скала забиха няколко десетки медни електроди и включиха тока.

Резултатите разтревожиха изследователите. Напрежението, което може да създаде подвижната електростанция, беше недостатъчно, за да убие полипите. Анисимов в отчаяние събщи това в рязанския пътен участък и получи оттам разпореждане, което обезкуражи всички: „Работата да се прекрати. Да се чакат указания. Цялата изследователска група да остане на мястото си.“

Това разпореждане беше дадено от пребиваващия в Рязан академик Лосев. След няколко часа с моторница той пристигна при плитчината и лично я огледа. Началникът на участъка, който го съпровождаше, говореше с мъка и разкаяние:

– Аз виждам, че направих голяма грешка, като взривих плитчината. Но кой може да помисли, че има полипи, които растат така бързо. И как ще ги спрем? Хексахлоран изпробвахме при Шилово – не действа, електричеството – също!

Академик Лосев спокойно слушаше развълнувания от неочакваната беда началник на пътния участък, видя разтревожените лица на работниците от участъка и събралите се на брега колхозници.

Председателят на колхоза мрачно посочи чудесните ливади, широко разпрострели се от самия бряг на Ока:

– Как да не ти е мъчно, другарю академик. Да беше се появил този нанос около Борова Лъка Там Ока има стръмни брегове, нека се повдига. А тука два колхоза и новата МТС ще потопи. Аз мисля така: силна отрова трябва да се пусне в реката, така че тази напаст...

– Как така, другарю Назаров! – възмутено го прекъсна началникът на участъка и повдигна към тила си златошитата фуражка. – Какво ще стане тогава с рибата? По селектора казаха, че на девет места насипите растат. Така нашата отрова ще изтреби рибата до Каспийско море. А кравите от животновъдната ферма откъде ще пият вода? Ограда ли ще поставиш по брега?

Академик Лосев приседна на купчината изхвърлени от взрива парчета корал, усмихна се и бавно започна да говори:

– Докато врагът е непознат, той ни се струва сто пъти по-страшен. А като го изучиш, ще видиш, че има немалко уязвима места, че и силата му не е чак толкова голяма. Чували ли сте вие за водната чума например?

– Не, не сме чували – отговори председателят на колхоза. – За тази каменна напаст ли говорите, за корала?

– Водната чума не е корал, а водорасло – поясни Лосев, – наричат я още „злодей“. И с нея също не беше малко главоболие. Пренесоха „злодея“ в началното на 19 в. от Северна Америка. И тази речна трева зарази всички реки в Европа, даже зад Урал се промъкна, в Западен Сибир. Растение непредставително, но наименованието „водна чума“ получи заслужено. Някои реки в Европа просто изцяло обраснаха от нея, параходите престанаха да вървят,

Младият инженер по пътищата Ефим Марков мрачно добави:

– Коралът е по-страшен. „Злодеят” гние, а него само аммоналът го разкъсва. И за нас той е непознат, неизучен! А расте – вие сами виждате как!

– Неизучен? Не съм съгласен с вас, другарю. Нашите учени немалко нови неща откриха в науката за кораловите полипи. Във Владивосток – професор Сенкевич, на юг кандидатът по науките Барвинок буквално творят чудеса. Ние ги извикахме вече тук на работа. А бързият растеж на корала нека не ви учудва. На нас също вече ни се удаде да добием такъв вид. Морските корали растат бавно, но сравнете растежа на финиковата палма и бамбука. Палмата израства на година по десет сантиметра, а бамбукът на денонощие по двадесет сантиметра. Каква е разликата?

– Седемдесет пъти! – удивено отговори инженерът.

– Даже повече – кимна Лосев. – При дъба и евкалиптите разликата в бързината на растежа е също много голяма. Немалко примери може да се приведат и от животинския свят особено след откритието на стимулаторите на растенето – витамините и хормоните. Така че не се удивявайте, че новите видове корали – пресноводните полипи – растат стотици пъти по-бързо от своите морски родственици. Само храна да има!

– А с какво, позволете да запитам, се хранят те? – почтително се обърна един от колхозниците.

– С всичко, което им се удаде да хванат заедно с водата. От водата вземат материал за постройката на своите каменни скелети. Виждам, че много не ви се вярва: откъде, моля ви се, във водата толкоз материал? Но за пример ще ви кажа, че неголямата кавказка

река Рион внася в морето повече от десет милиона тона попаднали в нея частици, а Волга при Куйбишев – два пъти и нещо по-вече. Грамадно е и количеството разтворени във водата вещества. В един кубически метър речна вода има сто и петдесет грама от тях. Всяка секунда Волга носи в Каспийско море десет хиляди кубометра вода. Това са сто и петдесет тона разтворени соли и само за денонощие – сто и тридесет хиляди тона калций и магнезий.

– Да, храната им стига! – със злоба произнесе колхозникът и ритна с крак клонче корал.

По разпореждане на пристигналия в същия ден заместник-министър на морския и речен флот голям плаващ почивен дом беше срочно обзаведен за плаваща лаборатория. В салоните и големите каюти разместиха доставеното със самолети съоръжение. Група хидробиолози и инженери заеха на кораба удобни каюти и пристъпиха към работата. Академик Лосев с нетърпение очакваше кога ще пристигне Барвинок със своята група.

В големия носов салон поставиха просторни стъклени резервоари и в тях сложиха взетите от реката образци от бързо растящия корал, като установиха денонощно наблюдение на неговия растеж. На нощно дежурство беше младият научен сътрудник Сергей Примаков.

Порядъчно уморен от деня, Сергей определяше всеки час съдържанието на калция и магнезия във водата, строго съблюдавайки режима, предписан за различните образци от Лосев. Колкото по се приближаваше утрото, толкова по-силно му се искаше да спи. Сергей все по-често поглеждаше много бавно движещите се стрелки на часовника. Накрая, след като направи предпоследния

цикъл от изследванията върху забележително пораслите за една нощ корали, Примаков седна за минутка в удобното плетено кресло и след няколко секунди вече здраво спеше, склонил глава на рамото си.

* * *

Хенри Еддер, ликувайки, буквално се втурна в смазвания със своята мрачна величественост кабинет на по-възрастния му брат. Още от прага Еддер – младият, викна:

– Чете ли, Исак? Чете ли? Това е началото на нашия триумф!

Сър Исак извърна остро си птиче лице и иронично произнесе:

– Аз повече желая триумфът да бъде накрая. Има ли вече слухове?

– Да бяха само слухове! – тържествуващо подхвана сър Хенри и разтърси във въздуха току-що получения бюлетин. – Тука има вече факти! Чети сам!

Еддер – старият, взе бюлетина и като гъгнеше все по-силно от растящото вълнение, започна гръмко да чете:

– „От Анкара съобщават. В Москва-река и Ока се появили колонии от неизвестни полипи, които се разрастват с невероятна бързина. На редица участъци е прекратено движението на корабите. Коралът се разраства така бързо, както известният под названието „водна чума” злодей. Подробности ще бъдат съобщени в специалния бюлетин.”

Сър Исак присви бледите си устни и делово попита:

– Дали са поизлъгали? У нас умеят да правят това.

– Не, Исак, казаха ми, че този път бюлетинът съобщава почти чиста истина... Сенаторът Айронхарт ми се обади по телефона.

Кани ни на делова закуска. При него, както знаеш, без церемония не минава.

– О кей, Хенри, ти успяваш, дявол да го вземе!

* * *

Едва уловим шум разбуди Сергей и той отвори очи. В средата на залата, в нетърпимо ярка слънчева светлина, стоеше девойка, вързана с пъстра копринена кърпа, босонога, с любопитна, едва забележима усмивка на руменото си лице. Обущата си тя държеше в ръце.

– Какво търсите тука? – с раздражение я попита Сергей.

– Академик Лосев. Трябва да поговорим за коралите.

С хладно недоумение Сергей гледаше неканената гостенка. Защо на тази миловидни девойка е потрябвал академикът.

Срещайки недружелюбния поглед на Сергей, девойката се намръщи и доста сухо каза:

– Идвам от академик Савченко. Чували ли сте за него?

– Разбира се, чувал съм. Но коя сте вие?

– Казвам се Барвинок! Доложете на академик Лосев.

– Извинете! – смутено скочи Сергей. – Значи вие сте дъщеря на самия Барвинок – Героя на социалистическия труд? Много ми е приятно!

– Да, на същия – потвърди девойката, – бригадира от колхоза „Проминь комунизму!”

– Бригадира?! Вие искате да кажете кандидата на науките, създателя на удивителната култура на пресноводния корал-строител...

Вратата на салона се заслони от огромната фигура на академик Лосев.

– Другарко Барвинок? Галина Петровна! Как се радвам да ви видя. А къде са вашите хора?

– Цялата група пристига с багажа. Ние донесохме наведнъж и вируса на Сенкевич, и нашия корал за практическо усвояване. На Днепър резултатите са много добри.

– Но кой от тях е герой? – забъркано мърмореше Сергей.

Лосев се разсмя и окончателно смути Примаков, като му прошепна:

– И двамата – и бащата, и дъщерята. Но, Галина Петровна – повиши гласа си той, – не много умни диверсанти ни доставиха нова разновидност на бързо растящия корал. На вашия корал той няма ли да пречи?

– Мисля, че не. Академик Савченко предполага, че този вид е получен от един талантлив учен Хосе Рамона, с когото той лично се познавал още в 39-та година. Тази разновидност корал, близък до нашия, е с по-шуплест строеж. Удивлявам се само как коралът е попаднал в ръцете на диверсанти! Савченко казва, че Рамон бил убеден антифашист.

* * *

Мощни земегребачи, гърмейки с веригите на грамадните си стоманени черпалки, изгребваха от руслото на реката остатъци от раздробени мъртви корали. Полипите бяха убити от кораловия вирус, създаден от професор Сенкевич за борба с обрастването на подводната част на корабите.

Когато във водата изчезнаха следите от вируса, при Борова Лъка между отвесните, обрасли с борове склонове се разгърна постройката на първия крупен коралов бент и първия плавателен шлюз.

През едно хубаво юлско утро академик Лосев, Галина Барвинок, Сергей и инженер Марков стояха на палубата на лабораторията с голяма група гости от колхоза и пристанището.

Монтажниците инсталираха напреко на реката с неголям моторен катер леки рамки с изпъната на тях гъста мрежа. На дъното в междината между същите такива мрежи вече се завършваха могъщите основи на бента. Успоредно по дължината на десния бряг израсна грамадна камера на шлюза, която може да вмести наведнъж цял керван от големи волжки съдове. На противоположния полегат бряг се виждаха релси, отиващи във водата. По релсите към самата вода тръгна висок електрически кран. Водолазът, хванал въжето с кука, влезе под водата. С леко шумолене на колелата заработи скрипецът. Въжето се обтегна, водолазът излезе от реката.

Много от гостите не можаха да разберат какво измъква въжето от водата. Първото впечатление беше, че това е огромна буца корал. Скрипецът се въртеше все по-бързо и всички видяха, че от водата по релсите се измъкваше на брега къща.

– Майчице! – ахна възрастна колхозница. – Тази къща била под водата. Та как е попаднала тука?

– Там са я построили, бабо – обясни ѝ млад момък и щракна с фотоапарата. – Скоро и за нашия колхоз ще построят къщи под водата. Те не горят. Сто години без ремонт ще прекарат. Прозорци и врати да се сложат, подът да се настеле, тук-там да се подравни и – живеј без мъка!

* * *

Сър Исак седеше в своя кабинет зад масата, натрупана с книги, и силно сумтеше, като съдържаше с труд накупялата си ярост. Лакеят, отваряйки едва края на чернозлатната завеса, тихо доложи:

– При вас идва сър Хенри.

Еддер кимна и тъпо се намести на изрезките от вестници, търкалящи се около креслото.

Мистър Хенри влезе така, сякаш го мъкнеха насила напред с въженце на врата. Още от вратата той замънка:

– Кой би могъл да помисли, скъпи Исак!

– И-ди-от! – разчленено изговори Еддер – старият. – Всички вестници крещат за съветския корал-строител. Сенаторът Айронхарт буквално се вбеси. Креци ми като на момченце. Какво мога да му отговоря?

– Не зная, Исак...

– Не знаеш? Ето изрезки от „Ласт нюс“. Погледни там на снимката съветски вили от син корал. О, дегенерат! Те съвсем не приличат на блатата, в които ти предсказваше, че русите ще затынат, а сам ти затына, проклет да бъдеш! Че и аз затынах с тебе.

Два рождени вълка се гледаха изпод вежди един друг. Хитри, алчни и жестоки, те великолепно знаеха какво е бизнес в създадените от тях условия на джунглите. Но със своя вълчи ум те никак не можеха да разберат защо е обречено на провал всичко, което е насочено против великата и непобедима сила, израснала зад океана.

